

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἑασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
κίστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντός
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ.
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ περὶ ἡμῶν ἡμῖν χειρῶ
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἰν
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ
γραμματοσημον 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διατί τὰ κορίτσια ; — Ὁ Μάιος. — Ὁ Θεσεὺς καὶ αἱ γυναῖ
κες (ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Μ. Βρατσάνου). — Τὸ Ἀγγλικὸν
Κοινοβούλιον ὑπὲρ τῶν Γυναικείων Δικαιωμάτων. — Ρωσίδες καὶ
Πολωνίδες (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Τὰ κονσέρτα τοῦ Ὁδείου.
— Ἀλληλογραφία. — Συνταγὴ. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΔΙΑΤΙ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ;

Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ κορίτσια ἀποκλείονται ἀπὸ τὸν στέ
φανον τῆς δάφνης, διατί ν ὑποβάλλωνται εἰς τὸ μαρτύριον
τῶν ἐξετάσεων τῆς γυμναστικῆς. Καὶ ἐὰν διὰ τὰ ἀγόρια
αἱ ἐξετάσεις αὐταὶ γίνονται παραίτιοι τόσων ἀσθενειῶν καὶ
κινδύνων, διὰ τὰ κορίτσια τὸ πρᾶγμα εἶναι χειρότερον
ἀκόμη. Διότι τὸ κακὸν δὲν ἐγκτεται μόνον εἰς τὴν ἐπὶ δύο
περίπου μῆνας ἐξάντλησιν τοῦ σώματος διὰ τῆς προετοι
μασίας τῶν ἐξετάσεων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δοκιμασίαν εἰς
ἣν ὑποβάλλεται ἡ σεμνότης των καὶ ἡ ἔμφυτος εἰς τὴν ἡλι
κίαν αὐτὴν ἀπλότης καὶ ἀφέλεια κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν
ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς ἐξ ἀνδρῶν ἐπιτροπῆς ἐκτελέ
σεως τῶν διαφόρων γυμνασμάτων.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἐξύμνησαν ἕως τὴν ῶρα καὶ δὲν ἐξετί
μησαν ἀληθῶς οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν κόρην, ὅσον τὸ αἶσθημα
τῆς αἰδοῦς, τὸ ὅποσον χρωματίζει τὸ ἄβρον πρόσωπον τῆς
νέας ἡλικίας μετὰ τὰ ὠραία τῶν ῥόδων χρώματα. Καὶ πράγ
ματι δὲν ὑπάρχει τίποτε θελκτικώτερον ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον
ἐρύθημα, τὸ ὅποσον ζωγραφίζει τὸ παιδικὸν πρόσωπον τῆς
κόρης εὐθὺς ὡς ξένος ἢ ξένη τῆς ἀπευθύνου μίαν ἐρώτησιν
ἢ μίαν θωπείαν ἢ μίαν φιλοφρόνησιν. Ἡ ἀδεξιότης καὶ
τῶν εὐφυστέρων ἀκόμη εἰς τὸ νὰ ἀπαντήσουν ἢ νὰ εὐχα
ριστήσουν ἢ νὰ δεχθῶν τὸν ἔπαινον εἶναι τὸ μᾶλλον ἐπα
γωγὸν γνῶρισμα τῆς ἀθωότητος καὶ φυσικῆς ἀφελείας τῆς
μικρᾶς ἡλικίας.

Καὶ ὅλα τὰ κορίτσια ἀνεξαιρέτως καὶ τὰ πλέον ἔξυπνα,
καὶ τὰ μᾶλλον ζωηρὰ ἔχουν ἔμφυτον τὸ αἶσθημα τῆς σε
μνότητος, τὸ αἶσθημα τῆς δειλίας, ὅταν πρόκειται διὰ πρῶ
την φορὰν νὰ φέρουν εἰς συνάφειαν τὸ ἰδιαίτερον ἐγὼ των
μετὰ τῶν ξένων καὶ ἀγνώστων, οἱ ὅποιοι ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς
τῆς ἡλικίας δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινὸν μαζὶ των.

Αὐτὰ ζοῦν καὶ πρέπει νὰ ζοῦν ἕως τὰ δέκα πέντε
τουλάχιστον ἔτη εἰς τὸν ἰδικὸν των κόσμον, εἰς τοὺς ἰδι
κούς των κύκλους, εἰς τὴν ἰδικὴν των φυσικὴν καὶ πνευμα
τικὴν ἀτμόσφαιραν. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἀφυπνίζον
ται ἡμέραν μετὰ ἡμέραν καὶ ὥραν μετὰ ὥραν ὅλα των τὰ αἰ
σθήματα, ὅλα τοῦ πνεύματός των αἱ ἐκφάνσεις, ὅλα τῆς
ψυχῆς των τὰ ὄνειρα ἐκ παραλλήλου μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ
σώματος, μετὰ τὴν τόνωσιν τῶν μυῶν, μετὰ τὴν ἰσχυροποίησιν
τῶν νεύρων.

Ὁ ὀρίζων λοιπὸν εἰς τὸν ὅποσον ἐπιτελεῖται τὸ μυστή
ριον αὐτὸ τῆς ἀφυπνίσεως των εἰς τὴν ζωὴν πρέπει νὰ εἶνε
ἀγνός ἀπὸ νέφη, διευγῆς καὶ ὁμαλός, χωρὶς οὔτε καταιγί
δας νὰ κυοφορῇ, ἀλλ' οὔτε μετὰ ἀποτόμους μεταβολὰς νὰ
προσβάλλῃ τὴν πολὺ εὐαίσθητον καὶ εὐπαθεῖ ὑπαρξίν των.
Καὶ ὡς τὸ πνεῦμα ἀσκεῖται καὶ ὀδηγεῖται καταλλήλως εἰς
τὴν περίοδον αὐτὴν παρ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐτάχθησαν δι'
εἰδικῆς προπαρασκευῆς νὰ τὸ μορφώσων, ἀπαράλλακτα καὶ
τὸ σῶμα πρέπει νὰ ἰσχυροποιῆται ἐκ παραλλήλου ἀναλό
γως δι' ὅλους τοὺς μέλλοντας ἀγῶνας, διὰ τοὺς ὁποίους
εἰδικῶς αὐτὴ ἡ φύσις τὸ προορίζει.

Ὡστε ἡ γυμναστικὴ εἶνε μᾶθημα ἐξ ἴσου ἀναγκαῖον, ἐξ
ἴσου καὶ περισσώτερον ἀπαραίτητον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα μαθή
ματα. Ἄλλ' ὅσον εἶνε εὐεργετικὸν καὶ ὕγιεινὸν καὶ πολὺ

τιμον, όταν γίνεται μεταξύ μαθητριών και διδασκαλισσών εις ώρισμέναις ώραις εκάστης ημέρας, αι οποῖαι να παρεντίθενται καταλλήλως μεταξύ των ὡρῶν τῆς πνευματικῆς κοπώσεως, τὸσον εἶνε καταστρεπτικὸν ὅταν γίνεται δι' ἐπίδειξιν και ὅπως προκαλέσῃ τὸν θαυμασμόν και τὰς ἐπευφημίας των τρίτων και ξένων και ἀδιαφόρων.

Διότι ἐπὶ τέλους τί σκοπεῖ ἡ δημοσία των κοριτσιῶν ἀσκήσεις, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ κλάδων δάφνης και τί φαίνονται να λέγουν ἀρρυθμικῶς ἀσκούμενα σώματα τὰ εἰς κάθε εἶδους στάσεις και κινήσεις και εἰκόνας ἐκτιθέμενα εἰς κοινήν θέαν; Ἰδέτε πόσον εἴμεθα ὡραῖα και τορνευτά και εὐπλαστα. Ἰδέτε πῶς ἀναπτύσσεται τὸ κάλλος μας τὸ σωματικὸν και πῶς τονώνονται τὰ στέρνα μας, τὰ ὅποια θὰ κυφορήσουν τὰς γενεὰς τοῦ μέλλοντος. Ἰδέτε τί θυσιαροὺς χάριτος και εὐκαμψίας και ἐλαστικότητος κρύπτομεν ὑπὸ τὸ παιδικὸν μας ἔνδυμα. Και διὰ τὰς πονηροτέρας, δι' ἐκείνας τὰς ὁποίας ἡ φύσις ἐπροίκισε με ἀίμα πολὺ θερμὸν και πολὺ γενναῖον ἴσως ἡ ἔκθεσις αὐτῆ των ἀσκουμένων σωματίων λέγει.

«Θαυμάσατε γραμμὰς και στοργυλότητα και κάλλη, προωρισμένα να σὰς σπλαθώσουν και νὰσὰς χαρίσουν ὡρας εὐτυχίας και χαρᾶς. Ἰδοὺ ἡμεῖς, σὰς ἀποκαλυπτόμεθα ὁποῖαι εἴμεθα. Ὁ πέπλος τῆς αἰδοῦς, τὸν ὅποῖον ἡ μεγάλη τέχνη ἀπηθανάτισε και ὑπὸ τὸν ὅποῖον ἄλλοτε ἐκρύπτετο ἡ παρθενικὴ καλλονὴ ὡς κατὰ μυστηριώδες και ἱερὸν σχίζεται ἐδῶ δημοσία, πρὸ των περιέργων και αὐθαδῶν βλεμμάτων σας. Τίποτε ἀπὸ ἡμᾶς δὲν σὰς μένει ἄγνωστον. Ἰδοὺ ἡμεῖς ὄχι λευκοφορεμένοι ἐστιάδες, ἀλλὰ φαινομηρίδες ἀσκούμεναι εἰς τὸ ἔλμα και εἰς τὰς ἐναερίους κινήσεις τοῦ τραπέζιου και εἰς ὅλας τὰς γραφικὰς και ρυθμικὰς ἀσκήσεις, εἰς τὰς ὁποίας μὰς ἐγύμνασαν τὰς ἡμέρας αὐτὰς, διὰ να μὰς παρουσιάσουν δελεαστικωτάτας εἰς τὸ κοινὸν κριτήριόν σας».

Αὐτὰς περίπου τὰς σκέψεις ἐμβάλλουν εἰς τὰ εὐφάνταστα κεφαλάκια των μαθητριῶν αἱ ἐξετάσεις τῆς γυμναστικῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους τοὺς ὁποῖους γίνονται. Και ὑπὸ τὸ κράτος των σκέψεων αὐτῶν, ἡ σεμνότης με τὴν ἀπαράμιλλον ἀφέλειαν και χάριν τῆς παιδικῆς ἡλικίας κάμνει πτερὰ και τὸ ἐρύθημα, τὸ ὅποῖον βάρει τὰ παρθενικὰ μάγουλα εἶναι ἐρύθημα μῆς ἡδονικῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ ἐγῶ, μῆς μέθης των αισθήσεων διὰ τὸν προκαλούμενον θαυμασμόν, μῆς παραζάλης τὴν ὁποῖαν γεννᾷ ἡ ὑπερβολικὴ κόπωση των τελευταίων ἡμερῶν των ἐξετάσεων. Ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαια τὸ ἐρύθημα τῆς αἰδοῦς τὸ ἐπαγωγὸν και τὸ χαριτωμένον, τὸ ὅποῖον με τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸν χάνεται και αὐτὸ πρόωρα, ὡς χάνονται τὸσα ἄλλα ὡραῖα και πολύτιμα πράγματα.

Ο ΜΑΪΟΣ

Εἶνε ὁ χαϊδευμένος και ὁ προνομιούχος μῆν τοῦ ἔτους ὁ Μαῖος. Εἶνε ὁ μῆν των ῥόδων και των λεμονανθῶν και τῆς πασχαλιᾶς με τὴν πλουσίαν ἀνθησιν, και των γαρυφάλων και

των γιασεμιῶν. Εἶνε ὁ μῆν των ἀρωμάτων και τῆς ποιήσεως, ὁ μῆν ὁ πάντοτε νέος και πάντοτε ὡραίος. Εἶνε ὁ μῆν των καρπῶν των ὡραίων με τοὺς γλυκεῖς χυμούς και με τὸ δροσερὸν και μυροβόλον σάρκωμα.

Ἡ φύσις ὅλη τὸν ἐπροίκισε με ὅ,τι παράγει νέον και ὡραῖον και γλυκὺ. Διὰ τὴν ὑποδοχὴν του στολίζει τὴν γῆν με τὴν μυριόχρωμον χλόην τῆς, και τὴν κεντὰ ὅλην ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ὡς πολύτιμον τῆς Ἀνατολῆς τάπητα με τὰ πλέον ὡραῖα και γραφικὰ σχέδιά τῆς. Τὰ κάλλη του ὑμνεῖ ἡ ἀηθὴ με τοὺς πλέον περιπαθεῖς τόνους τῆς φωνῆς τῆς, ἐνῶ δειλιότερα τὰ τερετίσματα των ἐρωτευμένων χελιδόνων και των ἡσύχων ὑπολακίδων και των μικρῶν στρουθίων χαιρετοῦν εἰς συμφωνίας μελωδικὰς πρῶι και βράδου τὴν εὐτυχῆ και δοξασμένην ζώην του.

Ὁ οὐρανὸς χαιρετᾷ τὴν γέννησίν του, περιβεβλημένος με ἀποθεώσεις γαλανῶν και κυανῶν και ροδίνων πέπλων, μέσα εἰς κυματισμοὺς χρυσοῦ και ἀργύρου, μέσα εἰς αἰθερίους ἀποχρωματισμοὺς ἴων και χρυσαυθέμων. Ἡ Αὐγὴ ὡς να δανεῖζεται τὴν ἀπαλότητα των ροδοφύλλων, ὡς να ἀνακλῆ εἰς ἀτμοὺς ὄλας τὰς ὠχρότητας των κρίνων και των μαργαριτῶν, ὡς να ἔχη ἀπορροφήσει κάθε σταγόνα ζωῆς των μαρμαρέων μενεξέδων, ἀνασύρει κάθε πρῶι βραδέως και μεγαλοπρεπῶς τὸ ἄρμα τῆς νέας και τρελλῆς ζωῆς του ἀπὸ τὴν ἄβυσσον τῆς νυκτός.

Ἡ νύκτα δὲν ἔχει δι' αὐτὸν σκότη και δὲν ἔχει ἴσως στιγμὰς πόνου και στιγμὰς μαρτυρίου. Φωτισμένη ὡς εἶναι ἀπὸ τὰς ἀναριθμήτους μυριάδας των ἀστρων, εἰς τὰ ὁποῖα σκορπίζεται ἀπλετος και γενναῖος ὁ ἠλεκτρισμός τῆς ζωῆς τῆς ἀνοίξεως, μεταβάλλει τοὺς οὐρανίους θόλους εἰς μίαν ἀτελείωτον και πανηγυρικὴν φωταψίαν. Ὑμέναιοι ἐρώτων τελοῦνται μεγαλοπρεπεῖς και γενναῖοι ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς τὴν μυστηριώδη, παντοῦ ἀνὰ τὴν γῆν και ὑπὸ τὴν γῆν και εἰς τοὺς χωρὶς ἀρχὴν και χωρὶς τέλος κόσμους. Ἡ ζωὴ ἀναγεννᾶται, πλουτίζεται, συντίθεται και μυριοπλασιάζεται, ἡ ζωὴ νικᾷ και θριαμβεύει, ἡ ζωὴ ψάλλει τὸ ἄσμα τῆς χαρᾶς και τοῦ θριάμβου, ἡ ζωὴ κατακτᾷ και βασιλεύει.

Ὁ θάνατος δειλὸς και ἡττημένος και ἄδοξος ἀνακίπτει και αὐτὸς πρὸς καιρὸν τὸ ἔργον του. Και εἰς τοὺς τάφους ἀκόμη των νεκρῶν δὲν περιφέρεται πλέον ἡ ψυχρὰ και παγωμένη πνοὴ του. Τὰ ἄνθη, τὰ ἔντομα, τὰ πουλάκια ψάλλουν γύρω εἰς τοὺς τάφους τὸ ἄσμα τῆς ζωῆς και τῆς χαρᾶς. Και μέσα βαθύτατα εἰς τὴν γῆν, τὴν ὁποῖαν συνταράσσει ὁ ἄνω ἠλεκτρισμός, ὅ,τι μένει εἰς τοὺς γυμνοὺς σκελετοὺς ἀφθαρτον ἀπὸ τὴν ἀνιλεῖ φθορὰν τοῦ χρόνου, και αὐτὸ ἠλεκτρίζεται, και αὐτὸ πρὸς στιγμὴν πέρνει φῶς ἀπὸ τὴν ζώην, ἡ ὁποῖα ἐκχειλίζει παντοῦ και αὐτὸ ἀνέρχεται εἰς φλόγας και εἰς σπινθήρας ἐπὶ των λευκῶν μαρμάρων των σιωπηλῶν τάφων.

Ἰδοὺ διατὶ ὅλοι πλούσιοι και πτωχοὶ τὸν ὑποδεχόμεθα στεφανωμένοι με ῥόδα. Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἡμέρα ὅπου γεννᾶται ἐτάχθη μεταξύ των ἐπισημοτέρων ἡμερῶν τοῦ ἔτους. Ἰδοὺ διατὶ ὁ ἐργάτης ἀφίνει τὴν σκαπάνην του και ὁ γεωργὸς τὸ ἄροτρον του, και ὁ τεχνίτης τὸ ἔργον του και

ἀδελφωμένα μὴ χέρια ἀβρὰ και χέρια πληγωμένα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, πλέκουν στεφάνια ἀπὸ ἄνθη και τονίζουν τραγούδια χαρᾶς εἰς τιμὴν τοῦ χαϊδευμένου, τοῦ τυχεροῦ, τοῦ προνομιούχου μῆνος τῆς ἀγάπης.

Και μόνον ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, και μόνον ἡ θρησκεία τῆς ἀγάπης δὲν ἠθέλησε να ἀναγνωρίσῃ τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ἰδικίτερον κράτος του. Μόνον αὐτὴ ἔμεινε ἀνίσθητος εἰς τὸν νόμον τὸν ὑπέροχον τῆς ζωῆς, τοῦ ὁποῖου ὁ Μάιος κυρίως κρατεῖ τὰ σκήπτρα. Ὁ μῆν τῆς ἀγάπης ἀποκλείεται τῆς ἀγάπης. Ὁ μῆν ὁ κατ' ἐξοχὴν τοῦ ἔρωτος πρέπει να μείνῃ μῆν ἄγονος και στεῖρος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην. Ἀδιάφορον ἂν ἡ φύσις φλέγεται, ἂν πᾶν κτίσμα και πᾶν μόνιον αὐτῆς πανηγυρίζῃ τὴν μεγάλην και αἰωνίαν τῆς ἀγάπης πανήγυριν. Ἀδιάφορον ἂν ἐμψυχα και ἄψυχα πλέουν μέσα εἰς μίαν φωτοστεφανὴν κάλλους και σφρίγγους και ἀναγεννήσεως. Ἀδιάφορον ἂν ἡ ἀνάστασις τῆς φύσεως ψάλλει ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας του τὸ ὡσαννὰ τῆς ἀγάπης εἰς κάθε τόνον και κάθε μουσικὴν.

Ἡ ἐκκλησία φράσσει τὰ ὄτα και κλείει τὰ ὄμματα. Ἡ ἐκκλησία ἀρνεῖται εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ δικαίωμα τῆς ἀγάπης και τὴν ἄδειαν τοῦ ὑμεναίου διὰ τὸν μῆνα αὐτόν. Ἡ ἐκκλησία ἀποκρούει τὸν μῆνα τοῦ ἔρωτος, τὸν μῆνα τοῦ σφρίγγους και τῆς ζωῆς, τὸν μῆνα τοῦ νικητοῦ τοῦ θανάτου. Διατὶ;

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΘΗΣΕΑ

Ὁ Λυκομήδης ἐπικρίνει τὸν λαὸν των Ἀθηνῶν.

«Ἀναξ, ἀπήντησεν μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν ὁ Λυκομήδης, ἔχομεν μάθη, ἐγὼ τε και ἡ βασίλισσα, τὰ ἐν Ἀθήναις συμβάντα. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι ἀγνώμων και ἄστατος λαὸς καὶ ἀπὸ των ἀρχαίων χρόνων κακῶς συμπεριφέρθη πρὸς τοὺς εὐεργέτας του. Εἶναι, φαίνεται, τὸ εὐμετάβολον κλίμα τῆς χώρας των, τὸ ὅποῖον ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτῶν οὕτω πως και μετὰ πολλῆς ποικιλίας δικπλάττει αὐτοὺς σωματικῶς και ψυχικῶς. Ἐχει ἡ Ἀττικὴ πάσας τὰς ιδιότητας και ιδιοτροπίας τῆς φύσεως, ἧτις περιβάλλει αὐτήν. Ὁ Σαρωνικὸς ὑφίσταται πλείστας καθ' ἡμέραν και ὄραν μεταβολὰς τὴν γαλήνην διαδέχεται ἡ δροσερὰ πνοὴ τοῦ Ζεφύρου και τὴν ἄμπωτιν ἡ πλημμυρὶς μικοῦν νέφος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμηττοῦ δύναται ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου να καλύψῃ ὅλον τὸν ὄριζοντα διὰ πυκνῆς και ὕγρας ομίχλης και ἐπενέγκῃ βροχὴν. Ἐνῶ δὲ ἡ καταιγὶς ἀπειλεῖ καταστροφὴν και ὁ τυφὼν ἐξεγείρει ἐκτυφλοῦντα κονιορτόν, αἴφνης ἐπανάγεται ἡ εὐδία και ὁ οὐρανὸς μετὰ χάριτος μειδιᾷ ἐκ τῆς Πάρνηθος και ἐκ τοῦ Πεντελικοῦ ἔξορμα ὁ παγετώδης και ὀρητικὸς βορρᾶς, ἐξεγείρων διὰ τῆς μυχίας του τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου και των Φαληρικῶν ἀκτῶν, ποιῶν τοὺς ἀγρούς και τὰ δάση να μυκῶνται, ἀνατρέπων τὰς δρυὲς και τὰς πίτυς ἐν ταῖς χαράδραϊς και πηγνύων τὸ αἶμα διὰ τῆς παγερᾶς αὐτοῦ πνοῆς. Ἐν τῇ ἀνεμῶδει πόλει των Ἀθηνῶν ἔχει ἰδρύσῃ τὸ κράτος του ὁ Βορέας και ἐκεῖ ὁ τρομερὸς αὐτὸς θεὸς ἤρπασε τὴν Ὠρεῖθιαν, τὴν θυγατέρα τοῦ Πανδῖονος, παίζουσαν μετὰ των συντρόφων αὐτῆς παρὰ

τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ και μετήνεγκε διὰ των στιβαρῶν αὐτοῦ βραχιόνων εἰς τὰς κατεψυγμένας χώρας τῆς Θοράκης. Οἱ μῦθοι περὶ των ἐρίδων τοῦ Ποσειδῶνος και τῆς Ἀθηνᾶς, αἱ περιπέτειαι των Ἀττικῶν ἠρώων και αἱ τύχαι των πρώτων βασιλέων, τρανῶς ἐκδηλοῦσι τὴν ἀστασίαν και τὸ εὐμετάβολον των κατοίκων των περιαδομένων ἀνθοφόρων και ἰοστεφρῶν Ἀθηνῶν. Ἡμεῖς, οἱ ἐν ταῖς νήσοις διάγοντες τὸν βίον, ἔχομεν σταθερότερον τὸν χειμῶνα και λίαν συγκερασμένον τὸ θέρος· δὲν ἔχομεν τὰς συχνὰς μεταβολὰς τοῦ Ἀττικοῦ ὄριζοντος. Διὰ τοῦτο και δὲν εἴμεθα τὸσον ἄστατοι και εὐμετάβολοι, ὅσον οἱ Ἀθηναῖοι. Μὴ λοιπὸν σὲ ταραττει, ὦ ἀναξ, ἡ ἀστασία τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ· αὐτὸς αὐριον θὰ σὲ ἀναζητήσῃ και πάλιν, και μετὰ θάνατον θὰ σοὶ ἀνεγείρῃ βωμοὺς και ναοὺς. Ἄν μοὶ ἐπιτρέπῃ ἡ βασίλισσα να μεταχειρισθῶ ὄρον συγκρίσεως πρὸς τὸ κλίμα τῆς Ἀθηναϊκῆς χώρας, λέγω, ὅτι τοῦτο ἔχει πάσας τὰς ιδιοτροπίας τῆς γυναικείας καρδίας...»

Ἡ βασίλισσα ὑπὲρ τοῦ ἑαυτῆς φύλου

«Ὁ βασιλεὺς ἀστείζεται, ὦ ἀναξ, εἶπε τότε ἡ βασίλισσα μετὰ γλυκυτάτης ἀφελείας και χάριτος· ἡ καρδία τῆς γυναικὸς εἶναι ὡς ἡ τοῦ ἀνδρός, διότι ἀμφοτέροι ἐσμέν ἄνθρωποι και κοινήν ἔχομεν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἧτοι τὰς ἀνάγκας, τὰς χρεῖας και ἐπιθυμίας. Ἄν ἡ ἀστασία εἶναι ἰδιότης τῆς γυναικὸς, θὰ εἶναι αὐτὴ και τοῦ ἀνδρός. Καὶ τῶντι ἂν ἡ ἀγωγή στηρίζεται ἐπὶ τῆς φύσεως οὐχ ἧττον, ἡ και ἐπὶ τῆς διδασκαλίας, τότε ὁμολογούμενον εἶναι, ὅτι τὰ διδάγματα και παραδείγματα λαμβάνομεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες παρ' ὡμῶν των ἀνδρῶν. Καὶ ὄντως αἱ ἐπιθυμίαι των ἀνδρῶν εἶναι αἱ αὐταὶ και αἱ των γυναικῶν. Εἶναι δὲ αὐταὶ πολλὰ και ποικίλα, μεταβάλλοντι δὲ κατὰ τὰς περιστάσεις, ὡς ἀλλοιοῦται και μεταβάλλεται ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Καὶ τῶντι ὅπως ὁ οὐρανὸς κατοπτρίζεται ἐν τοῖς ὕδασι τῆς θαλάσσης και μετάδίδει αὐτῇ τὸ χρῶμα του και πάσας τὰς ἀτμοσφαιρικὰς διακυμάνσεις, οὕτω και ἡ γυναικεία καρδία ἐκ τῆς τοῦ ἀνδρός λαμβάνει, οὕτως εἰπεῖν, τὰ ποικίλα συναισθήματα και ἐντυπώσεις. Εἰς αὐτὴν μάλιστα ἀτενίζομεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, αὐτὴν ἐπισκοποῦμεν και ἐξετάζομεν, και πρὸς τὰ κυμαίνοντα αὐτὴν αἰσθήματα συμμορφούμεθα. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ του πρὸ πάντων δεικνύται ὡς εἶναι, ἡμεῖς δ' αἱ γυναῖκες στερούμεθα κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτῆς. Ἐχετε κατακλίση ἡμᾶς εἰς τὴν γυναικωνίτιδα και ἐμποδίζετε και αὐτὸν τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας να ὑπερβῆναι. Μὴ δυνάμεθα λοιπὸν να βλέπωμεν ἐλευθέρως τὴν κοινωνικὴν κίνησιν και να διδασκώμεθα ἐκ των πειρασμῶν και κινδύνων τοῦ κόσμου, κατέστημεν ὄντα πολὺ περιωρισμένα και νευροπαθῆ. Ἐχετε ἀποκλείση ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ἔργου, ἐκτὸς τῆς οἰκίας ἐκτελουμένου, και τρέφετε κεκλεισμένας ἐντὸς των ζώντων τούτων τάφων, των οἴκων. Τὸ σχολεῖον τῆς φύσεως και τοῦ κόσμου εἶναι κεκλεισμένον και ἀπρόσιτον ἡμῖν ταῖς γυναῖξί. Βλέπουσαι ἡμεῖς τοὺς ἀνδρας ζῶντας ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ, ἀναστρεφομένους μετ' ἀλλήλων καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τε τῇ ἀγορᾷ και τοῖς ἀγροῖς και τοῖς ποικίλοις ἔργοις τοῦ βίου, ἐκτελοῦντας εὐχερῶς και

ἀνεξαρτήτως πάσας ὑμῶν τὰς ὁρέξεις καὶ ἰδιοτροπίας, ζη-
λεύομεν ἀληθῶς ὑμᾶς καὶ μακαρίζομεν. Οὐδὲν ἄλλο σκε-
πόμεθα νυκθήμερον, ἢ πῶς ν' ἀρέσκωμεν τοῖς δεσπότηταις
ἡμῶν· τὸ κάτοπτρον καὶ τὸ ψιμυθιον, αὐτὰ μόνον ἔχουσιν
ἀφθῆ ἡμῶν ὡς ἀναγκαῖα ὄπλα, ἵνα προσελκώμεν ὑμᾶς.
Ἐσμὲν ἀληθῶς ὄντα δυστυχεῖ καὶ πάσχομεν ἐξ ὑμῶν ἀφό-
ρητα δεινά. Ἡ ὑπόψια ὑμῶν βασάνιζει ἡμᾶς καὶ ἐσμὲν
ἠναγκασμένοι νὰ ὑποκρινώμεθα, νὰ προσποιώμεθα, νὰ ψευ-
δώμεθα, ἵνα περιποιηθῶμεν τὰς ἀδυναμίας ὑμῶν καὶ ἱκα-
νοποιήσωμεν τὸν μέγαν ὑμῶν ἐγωισμόν. Καὶ αὐτὴ πρὸς
τούτους ἡ θρησκεία διαθρύπτει καὶ ἐνθαρρύνει τὴν φιλαυ-
τίαν ὑμῶν· ὁ παράλυτος Ζεὺς εἶναι παράδειγμα πρὸς ὑπέρ-
βασιν τῶν καθηκόντων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἔχητε εἰς τὰς
συζύγους ὑμῶν. Δότε ἡμῶν ἐλευθερίαν καὶ ἰσότητά δικαιο-
μάτων καὶ θὰ ἴδῃτε τὴν ἀξίαν τῆς γυναικός. "Ἄν δὲν δυ-
νάμεθα ἴσως καὶ ἡμεῖς νὰ τοξεύωμεν καὶ πάλλωμεν τὸ δόρυ,
ὡς ἡ Ἀθηνᾶ, ἐσμὲν ὅμως ἱκαναὶ καὶ ὄντως διαπρέπομεν
εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῶν μαθησέων καὶ τῶν τεχνῶν,
ὅταν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας ἐγκύψωμεν εἰς αὐτάς.
"Ὁ Ἀπόλλων δὲν θὰ εἶχε πολλὴν ἀξίαν ἄνευ τῶν Μουσῶν,
ἄχαρις δὲ θὰ ἦτο ὁ βίος ἄνευ τῶν Χαρίτων. Καὶ ὑμεῖς οἱ
ἄνδρες φαίνεσθε εὐχαριστούμενοι εἰς τὰς χάριτας, τὴν φι-
λαρέσκειαν, τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὸ πνεῦμα, τὰ ὅποια ἀ-
παντᾶτε εἰς τὰς γυναῖκας· τὸ κάλλος, αὐτὸ καθ' ἑαυτό,
ἄνευ τῶν χαρίτων τούτων, δὲν κατορθοῖ ἐπὶ πολὺν χρόνον
νὰ ἐλάκῃ ὑμᾶς καὶ συνέχῃ. Περίεργον ὅμως εἶναι τοῦτο,
ὅτι θέλετε νὰ βλέπητε καὶ ἀπολαύητε τὰ προτερήματα
ταῦτα ἐν ταῖς ξέναις καὶ οὐχὶ ἐν ταῖς ἰδίαις ὑμῶν συζύ-
γοις. "Ἐχετε ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἐλευθερίαν καὶ ἀπολαύετε
αὐτῆς ἄνευ περιορισμοῦ. Μεταβιβάζετε ἔωθεν εἰς τὴν ἀγοράν
καὶ συγχρωτίζεσθε μετὰ τῶν στεφανοπωλίδων, τῶν ἰχθυό-
πωλίδων καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν καπηλίδων, ἢ ἐν τοῖς κου-
ρείοις παραδίδοσθε εἰς τὴν ἀδολοσχίαν, ἢ ἐν ταῖς λέσχαις
παίζετε τοὺς κύβους, ἢ ἐν τοῖς βαλκανεῖοις ἠδουπαθῶς λούε-
σθε· μετὰ δὲ ταῦτα τρέχετε ὀπίσω τῶν κυμβαλιστριῶν,
τῶν αὐλητρίδων, τῶν κιθαριστριῶν, τῶν σκυμβαλοστριῶν,
τῶν ὄρχηστρίδων, τῶν ψαλτριῶν, ἢ ἴδεσθε ἐπισκεπτόμε-
νοι κατ' οἴκους τὰς ἐταίρας!... Μετὰ δὲ τὴν μεσημβρίαν
διατρίβετε ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ταῖς παλαίστραις, καὶ
τέρπεσθε βλέποντες τὸ παιδικὸν καὶ ἐφηβικὸν σῶμα ἀσκούμε-
νον γυμνὸν ἐν τε τῷ σταδίῳ, τῷ ἄλματι, τῇ πάλῃ καὶ τοῖς
ἄλλοις διαγωνίσμασι καὶ θαυμάζετε αὐτὸ ἀναδυόμενον
μετὰ τὴν λήξιν τῶν γυμνασίων ἐκ τοῦ βαλκανεῖου μετ' ἀπα-
στράπτοντος κάλλους καὶ ὑγείας. "Ἐκεῖ δὲ ἐν τοῖς κατα-
στέγοις δρόμοις ἀπαντᾶτε καθ' ἑκάστην τοὺς σοφοὺς καὶ ρή-
τορας καὶ ἀκούετε τὰς μεγάλας καὶ θαυμαστάς αὐτῶν
συνδιαλέξεις, ἢ ὑπὸ τὴν παχεῖαν σκιάν τῶν συνηρεφῶν δέν-
δρων, τῶν ἐν τοῖς παραδρόμοις, καθήμενοι, διέρχεσθε εὐ-
φροσύνως τὸν βίον εἰσπνέοντες καθαρὸν καὶ ἀρωματώδη
ἀέρα.... Ἡμᾶς δὲ τὰς γαμετὰς ἔχετε ἐγκλείσῃ ἐν τοῖς οἴ-
κοις, ἵνα παρασκευάζωμεν ὑμῶν τὸ δεῖπνον, ὑφαίνωμεν τοὺς
λεπτοὺς καὶ λευκοὺς χιτῶνας, καὶ εὐπρεπίζωμεν τὰς κλίνας,
ὅπως, ὡς ἡδίων, ἀπολαύητε τοῦ ὕπνου. Ἡμεῖς δὲ τέλος
πάντων ἄρχετε, πολιτεύεσθε, δικάζετε, πλέετε, στρατεύε-

σθε, ἡμεῖς δὲ αἱ ἄσπαστοι οὐδὲ νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ οἴ-
κου ἐπιτετραμμένον εἶναι. Βασιλεῦ Λυκόμηδες, εἶσαι ἄδι-
κος· ἀντὶ νὰ κατηγορῆς ἡμᾶς ἐπὶ ἀστασίᾳ, κάλλιον ἂν ἦτο
εἰ ὠμολόγησις, ὅτι οὐδὲν ἀθλιότερον ἂν ὑπάρχει τῆς γυ-
ναϊκῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.....»

Ἡ Ἐλευθερία τῆς Γυναικός

Ἡ Ἐλευθερία τῆς Γυναικός
"Ὁ ἠθεσεύς, ἐφ' ὅσον διελέγετο ἡ βασίλισσα, ἐκρέματο,
οἰνοῖσι δεδεμένος ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς, ἐκπληκτος δὲ ἤ-
κουε τὴν μελίρρουτον αὐτῆς φωνὴν καὶ τὰ σπουδαῖα καὶ ἀ-
συνήθη γυναικῆ ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια μετεχειρίζετο πρὸς
ὑπεράσπισιν τοῦ ἑαυτῆς φύλου. Οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ οὗ-
τος γυναικὸς μετὰ τὴν εὐγλωττίαν ἐκφραζομένης καὶ ἐ-
χοῦσης τοιαύτην λογικὴν ἐν ταῖς κρίσεσι καὶ διάνοιαν το-
σοῦτω πεφωτισμένην. Μέχρι τοῦδε τὸ κάλλος μόνον τῆς γυ-
ναϊκῆς ταύτης εἴκνεν αὐτὸν πρὸς αὐτὴν καὶ αὐτὸ ἐκάνο-
νιζε τὸ αἶσθημά του. Τὰ πλοῦσια ἤδη πνευματικὰ χαρί-
σματα τῆς ὥραιας ταύτης γυναικός, ἀποκαλυφθέντα αἰ-
φνης, ἠῶσαν καθ' ὑπερβολὴν τὰ θέλητρα τοῦ σώματος,
δι' ὧν οἱ θεοὶ εἶχον περικοσμήσῃ αὐτήν. Μέχρι τοῦδε ὁ ἠθ-
σεύς ἀνεζήτησε παρὰ ταῖς γυναικῆ τὸ κάλλος μόνον· αὐτὸ ἦτο
τὸ κινεῖν τὴν φαντασίαν του καὶ διευθύνον τὴν καρδίαν
του· ἤδη ὅμως νέον φῶς, πολὺ ἐκείνου λαμπρότερον, προ-
σεῖκνεν αὐτόν, τὸ φῶς τῶν πνευματικῶν προτερημάτων.
Τώρα δὲ μόνον ἐξήγει, πῶς μετ' ὀλίγον χρόνον κατελίμπανε
τὴν Ἀριάδνην καὶ ἐπιπτεν αἰχμάλωτος τῷ ἔρωτι τῆς Αἴ-
γλης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πανοπέως.

«Τῆς Πανοπίδος δεινὸς τὸν κατέτηκεν Αἴγλης ὁ ἔρωσις»

Διηλθὸν δὲ τότε ἐκ τῆς διανοίας αὐτοῦ μία πρὸς μίαν αἱ
γυναῖκες, τὰς ὁποίας ἠγάπησε καὶ ὦν χάριν καὶ τὸ ὄνομα
καὶ τὴν φήμην καὶ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα ἐκηλίδωσε καὶ ἐ-
ξηυτέλιεν. Ἀνεμνήσθη τότε Ἀναξοῦς τῆς Τροϊζηνίαις καὶ
τῶν θυγατέρων τοῦ Σίνου καὶ τοῦ Κερκύονος, τὰς ὁποίας
ἔλαβε διὰ τῆς βίας, φονεύσας τοὺς πατέρας αὐτῶν· τῆς
Περβοίας τῆς μητρὸς τοῦ Αἴαντος καὶ τῆς Φερεβοίας καὶ
τῆς Ἰόπης, τῆς κόρης τοῦ Ἰφικλέους· πῶς, συνελόντι εἰπεῖν,
ἐκορέσθη ταχέως τοῦ ἔρωτος πασῶν τούτων τῶν κελῶν γυ-
ναϊκῶν καὶ ἤρπασε τὴν Ἑλένην, τὴν ἀδελφὴν τῶν Διο-
σκουρῶν, ἀπαλὴν ἔτι κόρην οὖσαν καὶ ἀποπνεύσαν τὸ ἥδον
καὶ μεθυστικὸν ἄρωμα τοῦ μόλις ἀνοίγοντος κάλυκος εὐώ-
δους ῥόδου· πῶς τέλος πάντων κατέλιπε καὶ ταύτην, καί-
περ ἔχουσαν θεῖαν καταγωγὴν καὶ ἑκπαγλὸν κάλλος, καὶ
ἐδόθη εἰς νέας ἀναζητήσεις.

Ἀπὸ τῆς μιᾶς δ' εἰς ἄλλην μεταβιβαίων σκέψιν, συνῆ-
γεν ἤδη διάφορα συμπεράσματα περὶ τῆς γυναικός καὶ κα-
τέληγεν εἰς πορίσματα ὅπως ἀντίθετα πρὸς ἐκεῖνα, τὰ
ὅποια ἔως τότε παρεδέχετο. Ἀγὼν μέγας συνήπτετο τότε
ἐν τῇ ψυχῇ του· ὅσα δηλαδὴ ἤκουσε πρὸ μικροῦ παρὰ τῆς
βασίλισσας περὶ γυναικὸς καθόλου, αἱ νέαι τούτεστι προ-
ληφθεῖσαι τῇ συνειδήσει αὐτοῦ παραστάσεις, τὸ παράπαν
ἀντίθετοι πρὸς τὰς παλαιάς, τὰς ὁποίας εἶχε, δεινὸν συνῆ-
πτον ἀγῶνα ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τελείαν ἐπέφερον ἀναστάτω-
σιν εἰς ὅσα πρότερον ἐπέσβευε. Νέον ἤδη φῶς ἐφώτιζε τὴν
διάνοιαν αὐτοῦ καὶ εἰς νέας ὁδοὺς ἐστρέφοντο τὰ βήματά

του. Ἡ γυνή, συνῆγε, δὲν ἐπλάσθη εἰς τὸν κόσμον, ἵνα
χρησιμεύσῃ ἀπλῶς καὶ μόνον πρὸς ἡδονικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ
ἀνδρός· ἔχει αὐτὴ ὑψηλότερον καὶ τερπνότερον σκοπὸν· ἡ
γυνὴ εἶναι ὁ ἐπιστήθιος σύντροφος τοῦ ἀνδρός οὐχὶ ἐν τῇ
τέρψει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ βίου· ἡ ἔρευνα
τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως, ἡ ἀνεύρεσις τῶν νόμων, τῶν
διεπόντων αὐτήν, πᾶσα ἐργασία πρὸς ἠθικὴν καὶ πνευμα-
τικὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον, κοινὸν πρέπει νὰ εἶναι ἀσχό-
λημα τοῦ τε ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός· τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἔ-
χουσιν ἀμφοτέρω οὔτοι, τὰς αὐτὰς ἐλπίδας, τὸν αὐτὸν
προορισμόν. Οὐδεμίαν λοιπὸν διάκρισιν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν
τῷ ἀγῶνι τοῦ βίου μετὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικός· ὁ κόσμος
εἶναι κτήμα κοινὸν ἀμφοτέροις καὶ ἵνα γένηται οὗτος γνω-
στός, ὡς τὸ δυνατόν, καὶ ἐπωφελεῖται αὐτὸν πάντες οἱ
ἄνθρωποι, ἀπαιτεῖται κοινὴ συνεργασία ἐκατέρου τοῦ φύ-
λου, ἐν παντὶ ἐπιστητῷ, ἐν παντὶ ἔργῳ τέχνης καὶ πνευ-
ματικῆς ἀσχολίας. Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἐπλάσθησαν, ἵνα
συνυπηρετῶνται ἀμοιβαίως καὶ δι' εἰρηνικῆς συμβιώσεως
καὶ κοινῶν προσπαθειῶν καὶ πόνων ἀποκορύψωσι τὴν διηνεκῆ
ἐπήρειαν τῆς φύσεως κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, συνευφραίνωνται
δὲ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ συμπαραμυθῶνται ἐν τοῖς ἐπερ-
χομένοις δεινοῖς.

Πᾶσαι δὲ αἱ σκέψεις αὗται ταχέως ἐξετυλίχθησαν ἐν
τῷ πνεύματι τοῦ ἠθεσεύ, ὡς ἰνδάλματα ὄνειρου, ὡς τοπεῖα
ἐξ ὑψηλῆς σκοπιᾶς ἐπισκοπούμενα ὑπὸ περιέργου καὶ καλ-
λαισθητοῦ θεατοῦ. Ἐν τῷ πνευματικῷ τούτου κατόπτρῳ
ἐγένετο ἀντανάγκασις πάντων τούτων τῶν διανοημάτων,
καὶ πασῶν ἐκειῶν τῶν γνώσεων καὶ θεωριῶν καὶ διεργά-
φησαν καὶ διευτυπώθησαν ταῦτα ὡσεὶ σκιαὶ νεφῶν διατρέ-
χουσαι ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ πολλῆς ταχύτητος ὑπὸ τὴν μα-
νίαν λαίλαπος καὶ ὡς ἀστραπαὶ ἐν ἀκαρεῖ φωτίζουσαι τὸν
ὀρίζοντα ἐν καιρῷ νυκτός καὶ πάλιν σβεννόμεναι.

Ἡ ΨΗΦΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ Εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον

Μεγάλῃ σπουδαιότητος γεγονός ἐλαβε χώραν ἐσχάτως
εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Κοινοβούλιον. Ὑπεβλήθη εἰς τὴν Βουλὴν
τῶν Κοινοτήτων καὶ ἐψηφίσθη ἡ ἐξῆς πρότασις: *Καταρ-
γοῦνται διὰ νόμου πᾶσαι αἱ πολιτικαὶ καὶ ἀστυκαὶ ἀνικα-
ρότητες τῆς γυναικός.*

Ὁ ὑποβαλὼν τὴν πρότασιν ταύτην κ. Charles Mc.
Laren εἶναι φανατικὸς φεμινιστ καὶ πρὸ πολλοῦ ἔχει ἀνα-
γράφει εἰς τὸ πολιτικὸν πρόγραμμα του, ὡς πρῶτον ἄρθρον
προόδου, τὴν γυναικείαν χειραφετήσιν. Πρὸς ὑποστήριξιν
τῆς προτάσεώς του λέγει ὅτι δι' αὐτοὺς τούτους τοὺς ἄν-
δρας, οἱ ὅποιοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπικαλοῦνται τὴν γυ-
ναικείαν ὑποστήριξιν εἰς τὰς πολιτικὰς ἐκλογάς, εἶναι συμ-
φέρον νὰ χειραφετηθῶν αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι τότε διὰ
τῆς ψήφου των θὰ ἐκλέγουν τοὺς καλλιτέρους. Προσθέτει
ἐπίσης ὅτι ὁ μόνος τρόπος ἐπιτεύξεως τοῦ ἴσου ἡμερομι-
σθίου τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός εἶναι ἡ παραχώρησις εἰς
τὴν γυναῖκα τῆς ψήφου τῆς ἐκλογέως.

Ἡ συζήτησις ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης ὑπῆρξε μεγί-
στου ἐνδιαφέροντος, καὶ διεξήχθη μετὰ πολλῆς ζωηρότητος.
Εἷς ἐκ τῶν βουλευτῶν τῆς ἀντιθέτου μερίδος ἀντέταξεν ὅτι
αἱ γυναῖκες δὲν θὰ ἤρκοῦντο εἰς τὸ νὰ εἶναι ἐκλογεῖς, ἀλλ'
ὅτι ταχέως θὰ ἐζήτησαν νὰ γείνουν καὶ ἐκλέξιμοι. Ἄλλος,
συντηρητικὸς ἐπίσης, εἶπεν ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν εἶχαν κμ-
μίαν διάθεσιν νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου καὶ
ὅτι τὸνναντίον θὰ ἐθεώρουν τοῦτο ὡς μίαν νέαν φροντίδα
καὶ εὐθύνην μᾶλλον ἀνικαράν. Ἄλλος ἔφερε τὸν τρομερὸν ἰ-
σχυρισμὸν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ γυναικεῖος πληθυσμὸς ἐν Ἀγγλίᾳ
εἶναι ὑπέρτερος τοῦ ἀνδρικοῦ κατὰ 800,000, θὰ μετέβαινε
μὲ τὸν καιρὸν, ἐὰν ὅλοι αἱ γυναῖκες ἀπέκτων τὸ δικαίω-
μα τῆς ψήφου, εἰς γυναικείας χεῖρας ὅλη ἡ διοίκησις τοῦ
κράτους.

Εἷς τότε ἐκ τῶν φανατικωτέρων φεμινιστῶν ἔλαβε τὸν
λόγον καὶ εἶπεν, ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιθέτων ἦσαν
ἐντελῶς ἀπρηχαιωμένα καὶ ὅτι οἱ πρὸ εἰκοσαετίας πολέ-
μοι τοῦ ζητήματος τὰ αὐτὰ ὄπλα πολεμικῆς εἶχον μετα-
χειρισθῆ. Ὁ κ. Redmont ἀπηροίθησε τὰ εὐεργετικὰ ἀπο-
τελέσματα τῆς ψήφου τῆς γυναικός εἰς τὴν καθόλου διοί-
κησιν τῆς Αὐστραλίας ὡς καὶ εἰς τὰς διαφόρους Ἀγγλικὰς
ἀποικίας. Ἐπίσης ἡ δοκιμὴ, ἥτις ἐγένετο εἰς τὰ κράτη τῆς
Ἀμερικῆς ἦτο ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν ἱκανοποιητικὴ. Ἄλλος
ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ ἀμειωμένη παραχώρησις τῆς ψήφου τῆς ἐκ-
λογέως εἰς τὰς γυναῖκας δὲν θὰ ἐπιφέρει καμμίαν μεταβο-
λὴν εἰς τὸ πολιτικὸν καθεστὸς, ὅτι τὰ διάφορα κόμματα
τοῦ Κοινοβουλίου δὲν θὰ χάσουν τίποτε, διότι αἱ γυναῖκες,
ὡς οἱ ἄνδρες, καὶ κατ' ἴσας ἀναλογίας ἀνήκουν καὶ εἰς αὐτάς
καὶ εἰς ἐκεῖνας τὰς μερίδας. Τὸ μόνον ὅπου θὰ ἐπιτεμυχθῇ
ἀναντιρρήτως εἶναι ἡ βελτίωσις τῆς θέσεως τῆς ἐργάτιδος
κατὰ πολὺ, βαθμηδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ἡ δικαιοτέρα καὶ
φιλανθρωποτέρα διοίκησις τοῦ τύπου.

Τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου ἐπιλέγει ὁ κ. Redmond πρέ-
πει νὰ προηγηθῇ πάσης ἄλλης σκέψεως. Αἱ γυναῖκες ἔ-
χουν ἐξ ἴσου ὡς οἱ ἄνδρες τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγουν ὅσους
νομίζουσιν καλλιτέρους διὰ τὴν διοίκησιν τῶν ἐθνικῶν συμ-
φερόντων, ἀφοῦ αὐταὶ εἶναι συνδεδεμέναι μὲ τὸ ἔθνος, μὲ
τοὺς αὐτοὺς, οὓς καὶ οἱ ἄνδρες δεσμούς. Οἱ ἀρνούμενοι λοι-
πὸν εἰς αὐτάς τὴν ψήφον τελοῦν πρᾶξιν ἄδικον, ἥς ὑπεύ-
θυνος εἶναι μόνῃ ἡ κτηθεῖσα δύναμις τοῦ θεωρουμένου ἰσχυ-
ροτέρου.

Ἡ ψηφοφορία, ἥτις ἐπηκολούθησε τὴν συζήτησιν αὐτὴν
ἔδωκε ἑκατὸν δέκα τέσσαρας ψήφους ὑπὲρ τῆς γυναικείας
χειραφετήσεως καὶ ἐξήντα ὀκτώ κατὰ. Μεθ' ὅλον ἐν τού-
τοις τὸν θρίαμβον αὐτὸν τῶν φεμινιστῶν δὲν εἶναι διόλου
ἐξησφαλισμένη ἡ ψήφος τῆς γυναικός ἀκόμη ἐν Ἀγγλίᾳ,
διότι μένει πρὸς ἐπικύρωσιν αὐτῆς καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Βου-
λῆς τῶν Λόρδων.

Ὅπως δὴποτε τὸ ζήτημα ἐπροώδευσε τόσον, χάρις εἰς
τοὺς ἀπειραθίμους γυναικεῖους συλλόγους, οἱ ὅποιοι ἐργά-
ζοντο κατὰ σειρὰν ἑτῶν πρὸς ὅλον ἐν εὐρυτέρῳ κατὰ-
κτησιν τοῦ πολιτικοῦ ἐδάφους, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ Βουλὴ
τῶν Λόρδων, ἡ ἄλλοτε τόσον ἐχθρική πρὸς τὸν νεωτερισμὸν
τοῦτον ἀριθμεῖ σήμερον πολλοὺς προσηλύτους.

γάλα και θαυμασία μαγαζιά. Όπου η Πολωνία εύρισκει ότι έχει ανάγκη διὰ τὴν ἐνδυμασίαν της, ἰδίως γουναρικὰ τὰ ὅποια εἶνε ἀνώτερα ἀπὸ ὅλα τὰ ξένα.

Ἄν καὶ κάθε Πολωνία καλοαναθρεμμένη γνωρίζει νὰ ὀμιλῇ γαλικά, εἰς τὴν οἰκίαν ὅμως δὲν μεταχειρίζονται παρὰ τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν. Ἐκεῖ τίποτε τὸ φαινομενικόν, μία ἀξιοπρέπεια ἡσυχίας βασιλεύει. Περισσότερον νοικοκυρὰ ἀπὸ τὴν Ρωσίδα ἡ Πολωνία ἀγρυπνεῖ, ὥστε ἡ οἰκία νὰ εἶνε τακτικὴ καὶ καθαρὰ καὶ νὰ μὴν λείπῃ τίποτε διὰ τὴν ἀνεσιν τῆς ζωῆς. Ἄν μίαν Κυριακὴν ἢ ἡμέραν ἑορτῆς μεταβῆ κανεὶς εἰς τὴν Βαρσοβίαν καὶ ὑπάγῃ εἰς τὸ προάστειον τῆς Κρακοβίας, θὰ ἴδῃ μεγάλην κίνησιν ὅλου τοῦ κόσμου εἰς τὰ ζαχαροπλαστεία καὶ ἐκεῖ θὰ εὔρῃ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ πλείον καθαρῶ τύπου τῶν Πολωνίδων.

Ἡ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Πῶς ἡμπορεῖ τις νὰ φαντασθῇ σύλληψιν μουσικῆς μεγαλοπρεπεστέραν τῆς τοῦ Wagner, κατ' ἤν στιγμὴν εἰσάγει τοὺς θεοὺς εἰς τὸ Walhall. Με αὐτὴν ἤρχισεν ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας ἡ προχθεσινὴ συναυλία τοῦ Ὁδείου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Chaisy. Ἡ ἐκτέλεσις ὑπῆρξεν ἄψογος καὶ ἐπέσπασε δικαίως τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινῶ.

Ἄλλ' ὁ ἐνθουσιασμός ἐκορυφώθη μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς διαπρεποῦς καὶ συμπαθεστάτης μουσικῆς κ. Καλογορεῆ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Concert εἰς la mineur τοῦ Henselt ἐπὶ κλειδοκουμβάλου, συνοδευούσης τῆς ὀρχήστρας. Ἡ κ. Καλογορεῆ φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς στιγμὴν, κατ' ἤν ὁ Ἀπόλλων ὁ ξενητευμένος, ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἀγαπημένην του πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ δι' αὐτὸ τῆς ἐχάρισε τὸ δῶρον νὰ ἐμψυχώσῃ τὸ ὄργανον καὶ νὰ διδῇ εἰς κάθε ἐκτέλεσίν της τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἔμπνευσιν, τῆς ὁποίας τὸ μυστήριον κατεῖχε μόνον ὁ ξανθὸς θεὸς τοῦ Ἑλικῶνος.

Τὸ παίξιμον τῆς κ. Καλογορεῆ συνδυάζει ὅλα τὰ χαρακτηρισματα τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ τεχνικοῦ. Εὐμορφη, λεπτοφυής, με κάτι ὡς σελφίδος καὶ ὡς μούσης ἐνταυτῶ, με στάσεις καὶ κινήσεις πλαστικάς, με εὐκινήσιαν καὶ ἀπαλότητα τῶν χειρῶν τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ὅτι παίζει, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι θαυπεύει τὰ πλῆκτρα, ἀποτελεῖ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν μίαν εἰκόνα θαυμασίως ὠραίαν καὶ μαγευτικὴν.

Εἰς τὸ Β' μέρος τοῦ Concert en la mineur τὰ δάκτυλα της δὲν ἐφάνιντο ὅτι ἤγγιζαν τὸ πιάνο, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς νὰ ἐπετοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ πλῆκτρα λευκαὶ ψυχαί, ὡς νὰ ἐτελεῖτο ἐκεῖ μεταξὺ καλλιτέχνης καὶ ὀργάνου πανήγυρις φθόγων, οἱ ὅποιοι τόσον ἀρμονικὰ ἐξεχύνοντο εἰς ὠραίους καὶ πάλλοντας ἀπὸ πάθος καὶ αἰσθημα τόνους ἀνὰ τὴν αἴθουσαν. Ὅλοι καὶ οἱ ἀμειψότεροι ἐκ τῶν θεατῶν ἐκρατοῦσαν τὴν ἀναπνοήν, εἰς ὅλων τὰς ψυχὰς μετεδίδοτο τὸ αἰσθημα τῆς καλλιτέχνης καὶ ὅλοι ἐξερράγησαν εἰς μπράβο καὶ χειροκροτήματα ἀκράτητα, ἐκδηλοῦντες ζωηρότατα τὸν ἐνθουσιασμόν των.

Εἰς τὸ δεύτερον μέρος ὁ κ. Bustinduy μετὰ τὸ κονσέρτου εἰς re mineur τοῦ Vieuxtemps ἔτυχεν ἐπίσης ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς. Τὸ βιολί του ἐνανούριζε, συνεχίνει,

ἔφερεν εἰς ὕψη αἰθέρια τοὺς ἀκρατοῦς. Εἰς τὸ Adagio religioso ὑπῆρξε τέλειος καὶ ἐχειροκροτήθη κατ' ἐπανάληψιν. Ἐπίσης μετὰ πολλὴν τέχνην ἐκελάδησε μετὰ τὸ φλάουτο τοῦ ὁ νεαρὸς καθηγητῆς τοῦ Ὁδείου κύριος Σερμόν τὸ Caprice original τοῦ Köhler. Καὶ ἐτελείωσεν ἡ συναυλία μετὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ «Ὀυγγρικὴν Ραψωδίαν τοῦ Liszt τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσε θαυμασία ἡ ὀρχήστρα, Αἱ συναυλίαι αὐταὶ τοῦ Ὁδείου εἶνε μία ὄσκις δι' ὅσους θέλουν ν' ἀκούσουν καλὴν μουσικὴν καὶ ἡ διεύθυνσις εἶνε ἀξία θερμῶν συγχαρητηρίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Χ. Θ. Γ. Τρίπολιν Ἐνεγκάφης. Στέλλετε τὴν Συνδρομήν σας διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς. — Κον Ν. Στ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήθη. Ἰσως ἔχεις δικαίον Γράφω προσεγγῶς Συμμορφοῦμαι γραφόμενα. Ἄς στείλῃ ἀμέσως ὅ,τι ἔχει εἰσπραχθῆ Καν Δ. Μ. Λιθόρον.

Τὸ νέον συμβόλαιον δὲν ἐξεδόθη εἰς βιβλίον ἀκόμη διὰ λόγους τοὺς ὁποίους ἐννοεῖτε. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου ἡ ἀνάγνωσις εἶνε πολυτέλεια ἢ ἐκδοσις ἄλλων βιβλίων πλὴν τῶν σχολικῶν, ἀπαιτεῖ κεφάλαια. Ἐγὼ καθῆκον, λέγεται νὰ ἐργάζομαι ὅπως μεταδίδονται αἱ νέα ἰδέαι. Ἄλλὰ μήπως ὅλαι, ὅσαι με παρακαλοῦν καὶ τὰς ἀσπάζονται δὲν ἔχουν τὸ ἴδιον καθῆκον; Καὶ δὲν ἐρωτᾶτε πῶς με βοηθοῦν εἰς τοῦτο, ἐκτός ἐξαιρέσεων μετρούμενων εἰς τὰ δάκτυλα; Εἰζεύρετε ὅτι αἱ πλείσται διὰ νὰ πληρώσουν τὸ εὐτελέστατον τίμημα τῆς ἐγγραφῆς των εἰς τὴν ἐφημερίδα ἀφήνουν νὰ παρέρχεται ἔτος ἂν ὄχι ἔτη; Καὶ εἰζεύρετε ὅτι περὶ τὸν περισσότερον καιρὸν μου, γράφουσα ἐπιστολάς καὶ ὑπενημίχουσα εἰς κάθε μίαν χωριστὰ τὸ χρέος της;

Καὶ πιστεύετε ὅτι εἰν δὲν εἶχα τὸν φανατισμὸν, τὸν ὁποῖον ἔχω ἢ ἐκδοσις τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχη διακοπὴ ἀπὸ τὸ Β' ἔτος της. Καὶ δὲν ἐννοεῖτε ἐπὶ τέλους ὅτι καὶ ἡ μεγάλη ὑπομονὴ ἐξαντλεῖται καὶ ἀποκάμνει;

ΣΥΝΤΑΓΗ

Δροσιδικὰ τῆς ἐποχῆς. Κόπτετε εἰς τεμάχια μίαν ὀκ. μῆλα μετὰ τὰ φλούδια των. Τὰ βράζετε καλὰ εἰς τὸ νερὸ των, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀφαιρῆται τὰ μῆλα, προσθέτετε τὸ ζουμί 4 πορτοκαλιῶν, 2 μανταρινῶν καὶ 1 λεμονίου. Βράζετε ἔπειτα μέσα εἰς τὸ ζουμί αὐτὸ 1 ὀκ. ζάχαρι καὶ τὴν δένετε εἰς σιρόπι. Τὸ βράζετε εἰς μποτίλιες καὶ ὅταν θέλετε τὸ ἀναλύετε μετὰ νερὸ εἰς τὰ ποτήρια, ὡς ὅλα τὰ σιρόπια. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον βράζετε τὰ πέταια ἀρωματικῶν τριανταφύλλων, εἰς τὸ νερὸν των ὅμως βάζετε μόνον τὸ ζουμί 2 λεμονιῶν καὶ ἔχετε σιρόπι τριανταφύλλων. Τὰ σιρόπια αὐτὰ ἂν δέσετε περισσότερον μέχρι καραμελώματος καὶ ἐνῶ βράζουν ἀναλύετε μετὰ καλὸ κονιάκ ἔχετε λικέρ ρύδων, λικέρ μῆλων κτλ. Μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον κάμνετε καὶ σιρόπι φράουλας μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν τὰς βράζετε μετὰ τὸ νερὸ ἀλλὰ τῆς πλάκονετε μετὰ πολλὴν ζάχαριν ἀφοῦ τὰς καθαρίσετε καὶ τὰς πλύνετε μετὰ κρασί καὶ μετὰ λεμόνι. Τὸ ζουμί των τότε τὸ ὁποῖον θὰ χύσουν ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρῶτ, βράζετε μετὰ ζάχαριν ἢ σιρόπι.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Κωστὴ Παλαμᾶ Γράμματα. Πρόλογος τέχνης ἰδέα. τὸ θαμποχάρμα μιᾶς ψυχῆς. Ἡ ἠθικὴ τοῦ θεάτρου. — Ἰούλιος Τυπάλδος. — Τὸ μυθιστόρημα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Ἡ φιλολογία μας. Μετρικὰ. Πῶς μεταμορφώθηκε ὁ Σάτυρος.

Γιὰ τὴν ἰδέα τῆς γλωσσικῆς. Ἡ κριτικὴ καὶ ἡ γλῶσσα. Τὸ Πιστεύω μου. Δύο γλῶσσες. Πῶς τὸν ὑπεδέχθησαν τὸν δεκαπεντασύλλαβο.

Τυπογρ. Ἐστίας. Τιμὴ δρ. 3 διὰ τὴν Ἑλλάδα φρ. χρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Μιλτιάδου Βρατσάνου. Τὰ κατὰ τὸν Θησέα. Ἱστορικὴ καὶ πολιτικὴ μυθογραφία μετ' εἰκόνων εἰς τόμους 2. Τιμᾶται δρ. 4.

Ἀκρίτας. Δεκαπενθήτερος φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις, συνδρομὴ ἑσωτ. δρ. 12. Ἐξωτ. φρ. χρ. 15. Διευθυντῆς Σ. Σκίπης.